

що като чорбаджій, той и погонва тѣзи нѣща.

Г ж с к ы - т ѣ .

Единъ пѣтъ селянина подкаралъ нѣколко гжскы на пазарь¹ и, защо-то бързалъ да пристигне съ врѣме и за да продаде по-скжпо; често шибалъ живж-тж си стокж съ длгж-тж тоягж. Кога-то работа-та са касай до печалбж, тогава не само гжскы-тѣ, нѣ и хора-та си испащатъ. Отъ таж странж селянина нѣмалъ никаквж кривдж; нѣ гжскы-тѣ друго-яче гледали на работж-тж. Като срѣщнжли единъ пѣтникъ, тый почнжли да мѣмржтъ за селянина и казвали тѣй: „Може ли да има по-злополучны отъ насъ?“ Селянина ны кара по единъ такъвъ начинъ, като да сме просты гжскы. Този простакъ хичъ не ще да знай, че ный сме внуцы на онѣзи гжскы, кои-то отървахж Римъ едно врѣме отъ разрушеніе. Тамъ правяли и праздници въ честь на наши-тѣ праотцы, а този дебеликъ не ще да ни дава баремъ голъ почетъ.

— Добрѣ, казва пѣтника; ами вый що сте направили и какво е ваше-то достоинство?

— Ами че наши-тѣ праотцы.....

— Знамъ, знамъ, сичко съмъ челъ; азъ искамъ да знаж вый каквж ползж сте принесли.

— Че наши-тѣ праотцы отървали Римъ!

— Това тѣй! нѣ вый що сте направили?

— Ный ли? нищо.